

ligt enkeltægteskab, hvor konen under streng straf er forpligtet til troskab, men hvor ikke desto mindre børnene følge moderens slægt- og standsvilkår og kun arver gennem hende, — at denne familieform afløses af monogamiet, hvor manden hersker i et og alt, så at børnene her ligeså eksklusivt følge faderen som forhen moderen. Og derpå fortsætter Dr. B. således: »Monogamiet er da altså ingenlunde en frugt af individuel elskov; ægteskaberne ere konveniensægteskaber. Men det er den første familieform, der er grundet ikke på naturlige, men på samfunds-betingelser, og hensigten dermed er mandens herredømme i familien og avling af børn, der kun kan være hans. Således træder enkeltægteskabet ingenlunde ind i historien som forsoningen af mand og kvinde, endsige som denne forsonings højeste form. Tværtimod. Det optræder som erklæring af en hidtil i historien ukendt krig mellem kønnene« (pag. XX—XXI). Endvidere fremdrager Dr. B. den velbekendte ridderlige elskov, som opstod i middelalderen som en slags halvt religiøs forherligelse af kvinden som sådan, og når han her siger, at denne elskov ingenlunde altid eller endog blot væsenlig var nogen ægteskabelig kærlighed, så må vi dertil bemærke, at den overhovedet ikke var en ægteskabelig kærlighed. Der hvilede i den katholske tid en forbandelse over ægteskabet, da dette jo var en ufrivillig indrømmelse til synden; og denne forbandelse gjorde det umulig at finde sit ideal i sin hustru. Ligeså højt som ægteskabet stod lavt stod imidlertid den jomfruelige stand, og omendskønt den ridderlige elskov ikke holdt sig fri for sanselige forvildelser, så bevarede den dog bestandig et minde om dette, at det var i ærefrygten og tilbedelsen af den jomfruelige kvinde, den havde sit udspring. Den ridderlige elskov var ikke en fremdragen af det kønslige, på driftlivet hvilende forhold mellem mand og kvinde; den stærke afsky, som catholicismen udtalte mod det sanselige i kønsforholdet møder ikke i den ridderlige elskov sit fuldkomne modstykke.

Dr. B's udtryk, at monogamiet optræder som en krigserklæring mellem kønnene, er en af den slags sætninger, som må optages med stor varsomhed; den er ikke ubetinget falsk, men den er også langt fra sand. Lige gyldig hvilken teori man anser for den rigtige angående familiens historiske udvikling, må man i ægteskabet se et forhold, der strækker sig ud over